

MURÁNYI ZITA

most nézz ki

*most nézz ki a szemközi házra
az eget az ablakot is befonta a gallyak
glóriája most nincs cinegelárma
egy lámpacsonk könnyű esti világa
a reggeli ködöt is táncba cibálja
elszáradt levelek bogáncsa pereg
az évgyűrűket takaró háncsra és
a törzs közepén egy lusta fakopáncsra
vörös bóbitája hajnaltűzként
lobog át a mennyországba
karmainál újra kizöldül a moha
mintha egy darabka őszt reinkarnálna
és lassan fölszámolja magát az idő
folytonossága a szürkeségből is messze virít
a Nap első sugara aranyport szítál a platánsor agancsaira
és ebben a szikrázó fényes lázban kigyúlva
mintha a följobbvalóhoz hajolna a létezés körvonala
a törzseken hófehér seb ragyog át
a kéreg hiánya mint egy megsebesített őzgida
és délutánra árnyékára térdel az összes fa
mintha imádkozna.*

mimézi

*ásít az ég ásítok én is
arcunkon az este csillagos genezis
fölmarkolom magam a sötétségig
ahol a Hold ragyog de csak félig
átnyúlok a reggeli fényig
a magasság mindent
beragyogó bársonyos miméziséig
rád teríteni az első fölhevült sugarat
ami nélkül minden összeomolhat
fölső szára évmilliárdos gőzöket
súrolhat és reggelenként belőle nő ki a Nap
hogy meleget adjon egy egész univerzumnak.*